

og yppig, fristende at skue som en østerlandsk Bajadere, syntes hun ham selve Eventyrets Fe med Sejrens palmebladsvingende Genier i sit Følge.

Frøken Nanny satte sig et Øjeblik. Hun tog Plads paa en Ottendedel af en Taburet, og der begyndte en af de sædvanlige Visit-Samtaler, hvorunder hinanden fremmede Mennesker skaffer sig Lejlighed til i Skjul af en Række Talemaader at anstille en Undersøgelse af hinandens Ydre, Væsen og Manerer.

Per var nu slet ikke nogen Mester i at konversere. Dertil var han bestandig for optaget af sig selv og sit eget. Desuden havde han ingen Interesse for de sædvanlige Samtaleemner, vidste saa lidt Besked om, hvad der foregik i Byen, i Teatrene, i Politikens eller Litteraturens Verden. Han følte ikke engang nogen Forpligtelse til at være underholdende. Naar det ikke desmindre nogle Gange var lykkedes ham at gøre Indtryk paa Kvinder, var det sket ved en Art Overrumpling, et velberegnet Tigerspring fra Tavshedens Baghold ud i de aabneste og frieste Tilstaaelser.

Her sad han nu, mens den unge Pige fortalte, og dannede sig et Skøn over Størrelsen af Grosserer Salomons Formue. Hans Øje stjal sig rundt i Salen. Og det svimlede for ham ved Tanken om, at alt dette maaske engang kunde blive hans.

Til alt Held var Frk. Nanny i Stand til at besørge Underholdningen ganske alene. Men samtidig med, at hun sad der paa Kanten af sin Taburet og i den korrekteste Stilling, med Albuerne klemte ind i Siden og den lille, besløjfede Fløjelsmuffe i Skødet, lod sin smukke, røde Mund løbe, havde ogsaa hendes Øjne travlt og optog dristig Pers Person til Bedømmelse Stykke for Stykke lige oppe fra Haaret med dets tykke Krøller og ned til Anklerne, der saas over de lidt landlige Sko.

Fru Salomon blev tilsidst en Smule urolig ved hendes Snak-somhed.

„Kære Barn, du glemmer vist din Spilletime.“

„Ja, lille Mamma.“

Hun rejste sig straks. Med et hastigt Øjekast til Moderen og et mere dvælende og mere talende til Per svansede hun ud.